

Глава първа

Беше дъждовна понеделнишка утрин и Сам Силвър се приготвяше за училище. Но не беше обзет от ентузиазъм.

– Не мога да повярвам, че мистър Нодсуърти е забранил футбола за цяла седмица! – мърмореше той под нос. – Само защото някой е смачкал домати на четвърти клас с топката.

После в главата му като снаряд се появи една идея. Сети се как ще се разведри. Грабна старата стъклена бутилка от полицата

и изтърси от нея стар златен дублон*.

Сам постоянно намираше интересни предмети на плажа край дома си в Бекуотър Бей, но тази награскана от пясъка бутилка беше много специална. Вътре намери не само златна монета, но и писмо от свой далечен пра-пра-праядо – свирения пират Джоузеф Силвър. В писмото се казваше къде има скрито голямо съкровище и когато момчето потърка монетата, се случи нещо удивително. Върна се повече от три века назад, чак в далечната 1706 г., и се озова на истински пиратски кораб – „Морски вълк“! Капитан Блейд и смелите му мъже най-много на света обичаха да плават в Карибско море и да търсят съкровища, така че веднага поеха на път.

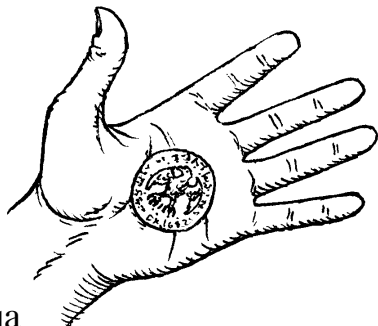
Сам реши да види какво правят пиратите сега. Нямахше нужда да предупреждава майка си и баща си или да се притеснява, че ще го търсят – докато беше морски разбойник, в настоящето не изминаваше и минута.

Сам бързо смени училищната си униформа с протритите дънки и тениската, които беше носил на „Морски вълк“. Не смееше да рискува да скъса униформата! Майка му щеше да откачи.

* дублон – испанска златна монета

После потърка монетата в ръкава си и зачака чувството на замайване, което бе почувствал предишния път, преди да се озове в миналото. Нищо не се случи.

Потърка я по-силно, но си остана седнал на леглото. Погледна нещастно дублона. Може би магията работеше само веднъж и той никога няма отново да стъпи на борга

на „Морски вълк“. Сърцето му се сви.

Тогава си спомни: предишния път, преди да потърка монетата, беше плюл отгоре ѝ. Може би трябваше плюнка от Силвър, за да се получи. Реши да опита...

Всичко в стаята шеметно се завъртя. Чу се оглушителен шум, сякаш го всмука прахосмукачка. Той затвори доволно очи.

– Идвам, „Морски вълк“!

Сам се приземи с глух удар върху твърдия дървен под и отвори очи.

Страхотно! Беше се озовал в трюма на пиратския кораб също като преди.

Преди да помръдне обаче, се разнесе най-пронизителният писък, който някога бе чувал.

Над него стоеше момиче с разрошена коса

и пиратски панталони и пищеше колкото ѝ глас гържи.

Това беше неговата приятелка Чарли. Сам се изправи на крака. Тя явно беше видяла как се появява от нищото. Как щеше да ѝ обясни?

Чарли грабна една четка за пог.

– Призракът на Сам Силвър! – извика тя, докато се опитваше да го удари по главата с четката. – Върнал си се да ни преследваш! Махай се от мен, ужасно привидение!

– Не съм призрак! – отвърна Сам, мъчейки се да избегне ударите.

– Напротив! Когато изчезна посред океана, всички казаха, че си се удавил. А сега, седмица по-късно, се появяваш ей така, от въздуха! Никой смъртен не може да го направи! Махай се, същество от ада!

– Не си разбрала...

– Мислех те за приятел! – продължи сърдито Чарли, като го гонеше из трюма. – Но приятелите не се връщат да се плашат един друг, когато са мъртви!

Мократа четка го цапардоса по главата.

– Ох! – извика Сам и избърса очите си. – Слушай, ако бях призрак, това нещо щеше да мине през мен, нали така?

Чарли погледна водата, капеща от носа на Сам.

– Сигурно – отвърна тя колебливо.

– Наистина съм жив – настоя Сам.

– Ахой, Чарли! – извика някой отгоре. –
Добре ли си?

За миг му се стори, че момичето ще
извика за помощ.

– Трябва да ми повярваш! – примоли
се той.

– Чарли! Какво има?

– Всичко е наред! – отговори Чарли. –
Ей сега се качвам. – Тя остави четката. –
Имаш много да ми обясняваш, Сам Силвър!
Търся си аз въже за платното и ти
изведнъж ми се появяваш с глупава усмивка
на лицето.

Сам си пое дълбоко въздух. Имаше само една възможност. Трябваше да ѝ каже истината.

Той надникна през вратата, за да се увери, че никой няма да ги чуе.

– Нали знаеш как понякога говоря странни неща?

Чарли кимна:

– Да, за ком-пют-ри... и... теле-фони... и момичета, гето играят футбол?

– Разбираш ли, аз не съм от твоето време. Аз идвам от двайсет и първи век. – Очите на Чарли се разшириха от удивление и тя зяпнала изслуша разказа му за това, как монетата го е пренесла на „Морски вълк“. – Затова се появих така.

– Говориш като луд – заяви тя и пак размаха четката.

Сам извади монетата.

– Кълна се в пиратската си чест и в дублона на Силвър, че пътувам във времето.

Чарли се замисли.

– Знаеш, че можеш да ми вярваш – настоя Сам. – Помогнах ти да избягаш от пастрока си, нали така?

– Да... – призна Чарли.

– И не казах на екипажа, че си момиче?

– Така е.

– А когато разбраха и казаха, че жените

носят лош късмет, се опитах да ги спра,
за да не те изхвърлят през борда?

– Вярно е.

– Значи трябва да ми повярваш! Но
не казвай на никого, дори на Фернандо.

Чарли остави четката.

– Добре! – каза тя и се ухили. – Тайната
ти е в пълна безопасност. Ако кажа на
някого тия неща, мен ще помислят за луда.

Сам вдигна ръка.

– Дай пет!

Чарли го изгледа озадачено.

– Така правим в бъдещето, когато сме
щастливи. Плясваме си ръцете.

Чарли долепи длан до неговата.

– Всички ще се зарадват, щом разберат,
че си жив! – възкликна тя.

– Има само един проблем. Как ще им
обясня къде съм бил?

